

τὸ Μπιζάνι· ὅχι διὰ τὴν μὴ χάσῃ, ὡς ὑπετέθη, τὴν γυναῖκα του, ἀλλὰ διότι μετανοεῖ. Ἡ Φανὴ ἀναγνωρίζει τὰ ὑστερογενῆ, εὐγενῆ ὅμως πάντοτε, αἰσθημάτων ὑπὲρ πατρίδος τοῦ σύζυγου τῆς καὶ τὸν ἀκολουθεῖ εἰς τὰ σύνορα. Ἐπανέρχεται οὕτω εἰς τὴν πρώτην ἀγάπην τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς.

Καὶ πηγαίνουν μαζί «εἰς τὸν πάγον καὶ εἰς τὴν φωτιάν», τὰ δύο στοιχεῖα τὰ ὅποια παλαίνουσιν εἰς τὸ Μπιζάνι, καὶ οὕτω ὁ πάγος τῆς συζυγικῆς ψυχρότητος ἐξαφανίζεται εἰς τὴν φωτιάν τῆς φιλοπατρίας.

Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἤμποροῦσε νὰ συμπτυχθῇ καὶ εἰς μίαν πράξιν. Ἐνταυθίς, παρεγμίσθη μὲ ἐπεισόδια τὰ ὅποια ἐν τούτοις δὲν ἐχρησιμοποίησαν διὰ νὰ διαγράψουν χαρακτήρας. Τὸ ἔργον στηρίζεται μᾶλλον εἰς τὸν διάλογον· ὁ εὐζῶνος—καὶ γνωρίζει κατὰ βέβαιον ὁ κ. Δημητράκης τὸν θαυμάσιον αὐτὸν τύπον—δὲν μᾶς ικανοποιήσει. Ἐλάττωμα δὲ τοῦ ἔργου μὴ ἀνεκτόν, ἡ προσπάθεια τῆς θείας νὰ ἐξευτελίσῃ ἕνα ἐνδοξον τραυματιᾶν ἀτοκαλοῦσα αὐτὸν «παληάνθρωπον καὶ βαγαπόντην».

Ἡ «Φωτιάν» ὑστερεῖ τῶν δύο ἄλλων δραματικῶν ἔργων τοῦ Ροτσιλδείου. Ἀλλῶς τε ὁ συγγραφεὺς γράφων τὸ ἔργον δὲν εἶχε ὑπ' ὄψιν τὸν διαγωνισμὸν, διότι τὸ ἔγραψεν πρὸ αὐτοῦ, ἐπαίχθη μάλιστα πρὸ μνηνῶν ἐν Καθόλῃ καὶ ἀλλαχού.

Ἡ κ. Νίκα ἐπαίει καλὰ εἰς τὴν α' πράξιν· ὁ κ. Φύρστ, ὡς ὑπολοχαγὸς, πολὺ καλὸς· ἡ κ. Φύρστ εἰς τὸν γερρονικὸν ἀντιπαθητικὸν ρόλον τῆς φυσικωτάτης, σκορπίσασα τὸν γέλωτα. Ὁ κ. Χέλμης ὡς κουραμπιές ἀρελέστατος, καὶ ὁ κ. Νίκας ὡς εὐζῶνος ὅσον ἤμποροῦσε καλὸς.

Θέατρον «Ἀλάμπρα»

«Ὁ εἰδυλλιακὸς ποιητὴς τῆς «Γκόλφως» ἐνεπνεύσθη ἐκ τοῦ πολέμου ἐν οἰκογενειακὸν ὄραμα, τὰ «**Διπλὰ οτέφανα**» τοῦ ὁποίου τὰ πρόσωπα ὅλα, ἠθικὰ καὶ φιλοπατρίδα, εἶνε προωρισμένα νὰ τὸνώσουν τὸ Ἑλλ. φρόνημα. Καμμία παραφωνία, καμμία λιποψυχία εἰς τὸ ἔργον αὐτό. Ὡς ψυχολογικῶς ἡ σκηρικῶς τοῦτο εἶνε ἀδυναμία, ἀλλὰ δι' ἔργον λοῖκου χαρακτήρος, ἡ ὁμοιομορφία εἶνε ἐπιδολεμένη ἀνάγκη. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν καὶ ἡ χάριν μειώσεως τῆς συγκινήσεως παρεμβολὴ ἐνὸς γέροντος, κωμικοῦ τύπου, ἔπρεπε νὰ λείψῃ.

Ὁ Ἀνδρέας, καίτοι ὡς ἀσθενὴς, ἠδύνατο νὰ ἀποφύγῃ τὴν στράτευσιν, σπεύδει νὰ καταταχθῇ καὶ ἀρίων μητέρα καὶ μνηστὴν, μετέχει τῶν μαχῶν. Ἐπανέρχεται νικητὴς ἐκ Θεσσαλονίκης εἰς τὴν β' πράξιν

ἀλλὰ καὶ πάλιν φεύγει διὰ τὸ Μπιζάνι, ὅθεν ἐπιστρέφει (γ' πράξις) τυφλὸς ἐξ ἀναφλέξεως ὁδοῦς. Ἡ γ' πράξις, ἡ καλλιτέρα τοῦ ἔργου, εἶνε μεστὴ ἰσχυρᾶς συγκινήσεως. Ἡ τύρλωσις τοῦ πρωταγωνιστοῦ—ἔχει Αἰσχύλειον μεγαλοπρέπειαν ὡς δραματικὴ εἰκὼν, συγκινεῖ δὲ τὸν θεατὴν ἐπὶ μᾶλλον, ἀναλογιζόμενον ὅτι ὁ συγγραφεὺς εἶνε ὁμοιοπαθὴς. Ὁ Ἀνδρέας, τυφλός, θεωρεῖ ἐλευθέραν πάσης ὑποχρεώσεως τὴν μνηστὴν του, ἀλλ' ἐκείνη, τώρα ποῦ εἶνε ἐνδοξος τραυματίας, τὸν θέλει ἐπὶ μᾶλλον ὡς σύζυγον. Καὶ οὕτω τὰ διπλὰ στέφανα, δόξης δι' ἐκείνον, τιμῆς δι' ἐκείνην, στέφανα θάρους χρησιμοποιοῦνται ὡς στέφανα ὑμεναίου. Ἡ α' πράξις στερεῖται τέχνης καὶ δυνάμειος, ἡ δὲ β' καὶ γ' ἀρχίζουν πανομοιότυπως. Ἀλλ' ὁ λυρισμὸς καὶ ὁ πατριωτισμὸς ἀναπληρῶνουν τὰς τεχνικὰς ἐλλείψεις. Ὡς λαϊκὸν ἔργον ἔχει καὶ μίαν τελειτὴν ἀπονομῆς μεταλλίου, ἥτις μόνον σκοπὸν ἔχει νὰ προκαλέσῃ χειροκροτήματα, καὶ τελειώνει μὲ τὸν Βασίλεα στεφανούμενον.

Ἰδοὺ καὶ ἡ ὡραιότερα φράσις τοῦ ἔργου. «Ὅταν ὑπερῆράνως θρηγῇ τὴν στέρην τῆς ὁράσεως ὁ ἥρως λέγει: «Ἐκκίσαν τὰ μάτια μου, ἀλλὰ ἄνοιξαν τόσα ἄλλα μάτια ποῦ εἶχαν κλείσῃ στὰ σκότη τῆς σκληρίας».

Οἱ ἰθοποιοὶ ἐπαίξαν κατὰ τὸ σύστημα τῆς «παλαιᾶς» σχολῆς, ἐνθουσιάζαντες τὸ κοινόν, ἰδίως ὁ κ. Παπασταφάνου, ὡς Ἀνδρέας.

ΝΕΑ ΕΡΓΑ

Ἐρ' ὅσον προσεγγίζομεν τὸ θθινόπῳρον, ἐμφανίζεται ἡ πρωτότυπος παραγωγή. Αἱ πρώται Ἑλληνικῶν ἰδίως ἔργων διαδέχονται ἀλλήλας. Εἰς τὴν ἀνάστην τοῦ κοινου ἐνδιαφέροντος συνέτεινε καὶ ἡ ἀποτυχία τῶν «Παναθηναίων». Ἡ δνις Κοτοπούλη χειραγρετηθεῖσα ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρησιν, ἰδιδε ἔργα τὰ ὅποια εἶνε ἀντάξια τοῦ παρελθόντος τῆς «Νέας Σκηνῆς».

Προαγγέλλεται σειρά νέων ἔργων: Τρία μονόπρακτα βραδευθέντα ἐν τῇ διαγωνισμῶ τῶν Θεατρικῶν συγγραφέων, τέσσαρα μονόπρακτα τοῦ κ. Δελικατερίνη, «Πρὸς τὴν Νίκην καὶ τὴν Δόξαν» τοῦ κ. Προδεδεγίου βραδευθὲν εἰς τὸν Ροτσιλδεῖον, τὰ «Περσμένα ποῦ ὑπνοῦν» τοῦ κ. Μαρκέλλου, αἱ «Τρεῖς φυλαί» τοῦ κ. Γιαννοπούλου. «Ἡ δασκάλα τοῦ χωριοῦ» τοῦ κ. Τσοκοπούλου, «Τὶ σοῦ εἶνε τὰ θηλυκὰ» φάρσα, ἡ «Καμπάνα» ἐπιθεώρησις, ἐκ δὲ τῶν ἐξῆς ἡ «Αἰωνία γυναῖκα» τοῦ Στρίπεργ, ἡ «Φιλανθρωπικὴ ἐσπερίς» τοῦ Τραβέρσι, «Ἡ εἰκὼν τοῦ Δόριαν Γρέυ» τοῦ Ὁσκάρ Οὐάιλδ, «Ἡ σημαία» στρατιωτικὸν ὄραμα κλπ.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Οἱ Ἕλληνες γελοιογράφοι ἀπεφάσισαν νὰ διοργανώσουν ἐκθεσιν γελοιογραφῶν εἰς μίαν αἴθουσαν τοῦ Ζαπλείου ἢ τοῦ «Παρισσοῦ». Ἡ γελοιογραφία ἐπετέλεσε πολλὰς προσόδους, καίτοι ἡ ἑλλειρις σατυρικοῦ φύλλον ἡμποδισε νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ λεπτὴ ὅσον καὶ δύσκολος αὕτη τέχνη. Ἀπὸ τοῦ «Ἀρμολαίου» καὶ τοῦ «Ἀστειῶς» ὅτε ἡ μολυβδὶς τοῦ κ. Θέμου Ἀρνίου ἀπληθυνάτιζε μορφὰς καὶ γεγονότα, μέχρι τοῦ «Προθενῶνος» τοῦ τελευταίου σατυρικοῦ φύλλον θανόντος ἐν τῇ βορεικῇ ἡλικίᾳ του, ἀνεδείχθησαν ἱκανοί, νέοι πρὸ παντός, γελοιογράφοι, οἱ ὅποιοι ὅμως ἐνωρὶς ἐτροάπησαν περὶ ἄλλας ἀσχολίας, ἐλείπει ἐργασίας. Ὁ κ. Μιχαὴλ Ἀθανασιάδης ἔχει ἀποταμειῶσιν εἰς τὴν «Σφύραν» πλείονας ὅσας ἐπιτυχίας. Ὁ

κ. Φο. Ἀριστεὺς—ὁ δυνατὸς καὶ πρωτότυπος ζωγράφος—ὁ ξενητεμένος κ. Α. Γαλάνης, οἱ κ. κ. Στεφ. Ξενοπούλου, Ραγρομανίτης, Μ. Παπαγεωργίου, Η. Κοιμετάκης, Α. Βώττης, Ε. Παπαδημητρίου, Θ. Ἀγγελος καὶ ἐσχάτως ὁ νεαρὸς μαθητὴς τοῦ Πολυτεχνείου κ. Ζάχος ἔχουν καὶ σατυρικὴν ἔμπνευσιν, ἀλλὰ καὶ γραμμὰς πολὺ καλὰς.

★

Μετὰ ἐννεαετὴ ἀπουσίαν ἐξ Ἀθηνῶν ἀφίκετο ἐκ Καίρου ὁ ἐκεῖ μέχρι τοῦδε διαμένων γλύπτης καὶ ζωγράφος κ. Θεοφάνης Δημητρίου, ἐκ τῶν πλέον ἐδουνηθέντων καλλιτεχνῶν. Ὁ κ. Δημητρίου θὰ ἐγκατασταθῇ καὶ πάλιν εἰς Ἀθήνας.

— Ἀφίκετο ἐκ Βρυξελλῶν ὁ καθηγητὴς τοῦ βιολιὸν ἐν τῷ ἐκεῖ Ὁδείο κ. Ἀλ. Κασαντζῆς ὅπως ἐπηρεστήσῃ τὴν ὁργανοποιήσιν του θητείας.

— Ἐπέστρεψεν ἐκ Βιέννης ἡ διπλωματούχος τοῦ κλειδομηβάλου δεσποινίς Αἰδὰ Ἐδλαμπίου.

Ὁ Δ' Ἀνούντιο ἔγραψε νέαν τριπρακτον κωμωδίαν συγχρόνιον ἐποχῆς, ὁμοειρημένην περὶ τὴν πρωταγωνίστριαν Ἀμαράντα. Τὰ πρόσωπα. ἑπτὰ ἐν ὅλῳ, ὁμοιάζουν πρὸς τοὺς ἥρωας τοῦ «Σιδήρου» καὶ τῆς «Τζοκόντας». Αἱ δύο πρῶται πράξεις εἶνε ἐλαφροῦς κωμικαί, ἡ δὲ τρίτη ἔχει αἰσθηματικὸν χαρακτήρα.

Ἀπέθανεν ἐν Βιέννῃ ἑβδομηκοντούτης ὁ Ἐδονάδος Παῖτολ, εἰς τὸν νεωτέρων ἀντιπροσώπων τῆς συγχρόνου Γερμανικῆς ἐθνηγορίας. Ἡ παλαιὰ Βιέννη παρέσχεν ἐνθὺ ἔδαφος εἰς τὴν εὐφύαν τοῦ Παῖτολ, τὴν εἰκότισε μὲ ἐπιτόπιον ἐντελὺς χρωματισμόν. Ἐπὶ 40 ἔτη διετέλεσε τακτικὸς χρονογράφος τῆς «Νέας Βιενναίας» «Παρηγορίας». Ἐδοκίμασε, ἀλλ' ὅχι μὴ πολλὴν ἐπιτυχίαν τὸ θέατρον καὶ τὸ δῆγμα, καὶ διὰ τοῦτο ἐπανήλθε εἰς τὰ Βιεννέζικα σκίτσα του. Ἐξέδωκε τὰ «Δικαστικά ἐθνηγορηφήματα», τοὺς «Συμπαραϊώτας», τοὺς «Συγχρόνους», τοὺς «Συμπολίτας», τὰς «Βιεννέζας», τὸ «Ψηλὸ ἀπὸ τὸ Κάλεμπεργ».

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, προτιθέμενος τὰ ὁργανώσῃ ὑπηρεσίαν ἐποπτείας τῶν ἱστορικῶν καλλιτεχνικῶν μνημείων τῆς Χώρας, τῶν μὴ ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν δικαιοδοσίαν, ἀσχομένην ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ Γραφείου τῶν Καλῶν Τεχνῶν, κατήρτισεν ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν καθηγητῶν τῆς Ἱστορίας, τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης καὶ τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, τοῦ διευθυντοῦ καὶ τοῦ ἐπιμελητοῦ τῆς Ἐθν. Πνακοθήκης καὶ τῶν τμηματορχῶν τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ, τοῦ Ἀρχιαιστορικοῦ καὶ τοῦ Γραφείου τῶν Καλῶν Τεχνῶν.

Εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην ἀντέθη ἀρ' ἑνὸς μὲν ὁ καθορισμὸς τοῦ τρόπου, καθ' ὃν θ' ἀσκήσῃ ἡ ἐποπτεία τῶν Κράτους ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν μνημείων, δημοσίων, δημοτικῶν, κοινοτικῶν, μοναστηριακῶν καὶ ἰδιωτικῶν, καὶ ἐξ ἄλλου ὁ καθορισμὸς πλάτος τῶν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα μνημείων, ὅσα ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει θὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς καλλιτεχνικά ἢ ἱστορικά. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐκθέσεως τῆς ἐπιτροπῆς, ὁ Ὑπουργὸς θὰ ὑποβάλῃ νομοσχέδιον εἰς τὴν Βουλὴν ὅπως τεθῇ τέχνη εἰς τὴν τελουμένην καταστροφὴν, εἴτε ἐκ πλήρους ἐγκαταλείψεως, εἴτε ἐκ μερικῆς ὅπως ἀναμοδίον, μνημείων πολιτισμωτάτων διὰ τὴν Τέχνην ἢ διὰ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἱστορίαν.

Ἡ Διευθύνσις τοῦ Λοῦβρου τῶν Παρισίων ἔλαβεν ἐξαιρετικὰ μέτρα πρὸς ἀσφάλειαν τῶν ἐν αὐτῷ καλλιτεχνικῶν ἔργων. Ἡ «Ἀφροδίτη» τῆς Μήλου καὶ ἡ «Νίκη» τῆς Σαμοθράκης ἐκρέβησαν ἐντὸς δωματίων τεθωρακισμένων διὰ χαλκοῦ. Ἡ Τζοκόνδα ἀπεμονώθη εἰς ἐν σκοτεινὸν ὑπόγειον. Με σάκκους ἄμμου ἐκατέφθησαν τὰ δωμάτια τὰ περιέχοντα Ἑλληνικὰ ἀρχαιοτήτας. Εἰς τὰ ἄλλα μουσεῖα ὑψώθησαν σημαῖαι τοῦ Ἐθνικοῦ Σταυροῦ ἵνα προστατευθῶσιν ἀπὸ τὰ ἐχθρικά βλέμματα.

Ὁ Βέλγος ἱστορικὸς συγγραφεὺς Δεμπλὸν ἐξέδωκε τόμον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ συγγραφεὺς Σαίξπηρ καὶ ὁ κόσμος του». Διὰ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ὡς καὶ διὰ τοῦ πρὸ ἑνὸς ἔτους ἐκδοθέντος τόμου «Ρούτλαντ καὶ Σαίξπηρ» ζητεῖ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Σαίξπηρ ὑπῆρξε μὲν, ἀλλὰ δὲν ἦτο ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς Σαίξπηρ, ὑποστηρίζων ὅτι συγγραφεὺς τῶν Σαίξπηρέων ἔργων εἶνε ὁ λόρδος Ρού-

τλαντ, ὅστις ὁμοῦς εἰρήρησε μυστικότητα καὶ ἀνομιάν διὰ λόγους πολιτικούς, ἕνεκα τῆς ὑψηλῆς θέσεως, ἣν κατεῖχε.

Ἐν Γενεῇ ἐδικάσθη ἡ Μαρία Καρτιὲ διότι ἐπώλησεν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τὴν περίφημον καὶ μεγάλῃς ἀξίας εἰκόνα τοῦ Τιέπολο «Ἐρωτες τοῦ Ρινάλδου καὶ τῆς Ἀριίδας», τὸν Ἰούνιον 1912, ἀνεῦ τῆς ἀδείας τῆς διευθύνσεως τῶν «Καλῶν Τεχνῶν» τῆς Ἰταλίας» ἀντὶ 150,000 φράγκων εἰς Παρισίους, καίτοι ἡ διευθύνσις τοῦ μουσεῖου τῆς Βενετίας προσέφερεν εἰς τὴν οἰκονομίαν 135,000 φράγκα. Τὸ δικαστήριον κατεδίκασε τὴν κατηγορημένην εἰς 62 χιλιάδας φράγκα διὰ λαθρεμπορίαν, καθότι ἐξήγαγε κρυφίως τὴν εἰκόνα παραδώσασα αὐτὴν εἰς Παρισίους, 2,000 φράγκα ὡς πρόστιμον διότι δὲν ἐζήτησε τὴν ἀδειαν ἐκ τοῦ ἀνωτάτου Γραφείου τῶν «Καλῶν Τεχνῶν» καὶ εἰς 150,000 φράγκα ὡς ἀποζημίωσιν διὰ τὸ Κράτος. Οὕτως, ἡ καταδικασθεῖσα θὰ πληρώσῃ ἐν ὅλῳ 214 χιλιάδας φράγκα εἰσπρακτέα καὶ διὰ προσωπικῆς τῆς κρατικῆς.

Ἡ τελευταία πρὸ τοῦ πολέμου δημοπρασία καλλιτεχνικῶν ἔργων ἐν Παρισίοις ἦτο ἡ πώλησις συλλογῆς εἰκόνων ζωγραφικῆς Ἀγγλῶν συλλέκτου. Ἐκ τῶν πωληθέντων ἔργων ὁ «Ἄγιος Σεβαστιανὸς» τοῦ Ἀντονέλλο ντὰ Μεσσόνα ἡγοράσθη ἀντὶ 50,000 φράγκων, ὁ «Εὐαγγελισμὸς» τοῦ Ἀνδρέα Σολάριο, ἔργον μεγάλῃς ἀξίας κατὰ τοὺς εἰδικούς, ἀντὶ 105 χιλ. φράγκων, τιμὴ μὴ ἀνταποκρινόμενη εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου. Μία «Μαντόνα» τοῦ Βοιτατέλλι ἀντὶ 91 χιλ. φράγκων. Μία εἰκὼν τέλους τοῦ Ρέμπραντ παριστάσα τὸν ἀδελφὸν του ἐπωλήθη ἀντὶ 315,000 φρ.

Ὁ ἔφορος τῆς Ἐθνικῆς Πνακοθήκης ἐντολὴ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, ἐνήργησε μετὰ τοῦ ἐπιμελητοῦ κ. Χατζοπούλου λεπτομερῶς ἐξέτασιν τῆς καταστάσεως τῶν εἰκόνων τῆς μεγάλῃς αἰθούσης τῆς Ἀκαδημίας καὶ τῶν τοιχογραφιῶν τῶν Προπυλαίων τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐκ τῆς ἐξετάσεως ταύτης προέκυρην ὅτι αἱ τοιχογραφίαι ἔχουν γενικῶς φθαρῇ, ὥς τῶν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ εἰκόνων τοῦ Προμηθεῦς ἡ φθορὰ εἶνε σοβαροτάτη. Λέγεται ὅτι κατόπιν τούτου θὰ κληθῇ ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου Ἰταλὸς εἰδικὸς ζωγράφος πρὸς ἐπιδιορθώσιν.

Ἡ ἐν Κων(σταντίνου) πόλει ἡδὴ διαμένουσα γνωστὴ ζωγράφος δεσποινίς Ἑλπίκη Ἀστριώτου, ἡ ἐκ Βάρνης καταγομένη, κατόπιν τῆς ὥρας προσωπογραφίας τῆς μητρὸς τῆς ἦν ἐξέθεος ἑρπύς εἰς τὸν Παρισίων Salon, ἐξέλεγχ ὁμοφώνως μέλος τῆς «Διευθύνσεως Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν τεχνῶν καὶ τῶν Γραμμάτων». Τὴν προσωπογραφίαν εἶχε ἐκτελέσῃ πρὸ ἑτῶν ἡ γοῖτα μήτηρ τῆς μὲ τὸ φακίολο καὶ τὰ ματογυῖα προσέκαλεσε ζωστῆν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Γάλλων καλλιτεχνῶν. Ὁ τεχνικὸς Γκαρντὲς εἰς τὸν «Φιγαρό» ὑπεστήριξε ὅτι τὸ ἔργον εἶνε ἀριστοτέλεσμα.

Ἡ προσγενομένη εἰς τὴν δεσποινίδα Ἀσπυρίου τιμὴ εἶνε ἀξία ἰδιαίτερος ὅλως μνείας καὶ διότι μέλη τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀκαδημίας εἶνε τὰ διασημότερα ἀνέμματα, ὡς ὁ Ροβιέρ, ὁ Ἀνατόλ Φρανς, ὁ Δ' Ἀνούντιο, ὁ Σαρπαντιέ, ὁ Κίπλεγκ, ὁ Ρενιέ, ἀλλὰ καὶ διότι μετὰ τὴν δεσποινίδα Μαρίαν Σκούφον εἶνε ἡ δευτέρα Ἑλληνίς ἣτις ἡξιώθη τοιαύτης τιμῆς.

Εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον θὰ δώσῃ τὸν Ὀκτώβριον τρεῖς στανιλίαις μὲ ἐντελὺς νέον πρόγραμμα ἡ κυρία Ἑλπίς Καλογεροπούλου.

— Ἐπίσης ἡ δεσποινίς Νικάκη θὰ δώσῃ στανιλίαν εἰς τὸν «Παρθενόν».

— Ἡ κ. Ε. Καμπανάκη προετοιμάζει στανιλίαν εἰς τὸ foyer τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου.